

Radioamatööri juttelee maapallon kokoisessa pöydässä

[Tiina Kauppinen](#) Julkaistu 31.10.2018 12:00, Päivitetty 2.11.2018 12:51

Kohina, rätinä, vinkuminen sekä epäselvä vieraskielinen puhe raikuivat Viialan Palokärjessä lauantaina 27. lokakuuta joukon radioamatöörejä ottaessa laitteillaan yhteyksiä kaukasiin paikkoihin.

Radioamatöörien Viialan leirin ohjelmaan kuului yleisen seurustelun lisäksi antennien ja muiden laitteiden vertailua, esitelmiä eri aiheista sekä yhteydenottoyrityksiä kansainväliseen ISS-avaruusasemaan. Asemaan ei tällä kertaa kuitenkaan saatu yhteyttä.

Radioamatöörien ohjelmassa oli myös satelliittiyhteyksien ottaminen eri puolille maailmaa. Alun antennihankaluuksien jälkeen radioamatöörit onnistuivat tavoittamaan satelliitit AO-91 ja AO-92. Pisin lauantaina aikaan saatu satelliittiyhteys kantoi Englantiin asti.

Tällä hetkellä aivan meidän päidemme yläpuolella, noin 500 kilometrin korkeudessa, menee satelliitti AO-92. Se on radioamatöörien rakentama satelliitti. Sen kautta eri maiden radioamatöörit ottavat yhteyksiä toisiinsa. On aivan sattuman kauppaa keneen sen kautta saa yhteyden ja missä päin maailmaa hän on, Sahalahdelta Viialan leirille tullut **Markku Laaksonen** kertoo.

Laaksonen mukaan AO-92 on amerikkalainen satelliitti, joka laukaistiin avaruuteen tämän vuoden tammikuussa.

Ensin Japani, sitten muu maailma

Akaalaiselle **Petri Juutilaiselle** osallistuminen radioamatöörien kerran tai pari vuodessa eri puolella Suomea pidettäviin leireihin on muodostunut perinteeksi.

- Tämä taitaa olla kolmas kerta minulle. Täällä on ihan mukavaa leikkiä radioilla ukkojen kanssa, Juutilainen tuumii. Juutilainen aloitti harrastuksensa jo pikkupoikana 1970-luvulla. Harrastus tosin jäi moneksi vuodeksi, kunnes hän innostui asiasta uudelleen aikuisiällä. Radioamatöörien pätevyystutkinnon Juutilainen suoritti vuonna 2014.

- Ensimmäisenä tavoitteenani minulla oli saada yhteys Japanin kaikkiin lääneihin. Sen jälkeen olen ottanut yhteyksiä läpi koko maapallon, muun muassa Uuteen Seelantiin, Antarktukseen ja Etelä-Amerikkaan, Juutilainen toteaa.

Radioamatöörien leirillä tutkittiin muun muassa erilaisia antennejä ja laitteita sekä vietettiin aikaa muiden harrastajien kanssa.

Juutilainen kertoo käyttävänsä paljon digitaalisia yhteyksiä.

- Niissä lähetetään ikään kuin pieniä tekstiviestejä radioaalloilla. Niissä kerrotaan missä minä olen, minkälainen laite minulla on ja millä voimakkuudella kuulin toisen kaverin. Toinen kertoo samat asiat, sitten kiitetään yhteydestä ja ryhdytään metsästämään seuraavaa, Juutilainen kuvailee.

Juutilainen kertoo harrastavansa myös perinteistä juttelua muiden radioamatöörien kanssa.

- Kotona kun sattuu olemaan aikaa, voi istua alas ja vaihdella mielipiteitä mitä ihmeellisimmistä asioista. Kyseessä on täysin avoin radioliikenne, eli se kenen kanssa juttelee riippuu ihan siitä kuka sattuu kuulemaan. Se on vähän niin kuin istuisi pöydän ääressä keskustelemassa, mutta pöydän koko kattaa koko maapallon, Juutilainen kertoo.

Juutilaista harrastuksessa viehättää muun muassa kehittymisen mahdollisuus. Harrastuksen voi aloittaa pienistä ja lyhyistä yhteyksistä ja jatkaa esimerkiksi antennien rakentamiseen.

- Tämä on aika koukuttava harrastus. Tässä on myös tietynlaista yhteisöllisyyttä; me kokoontumme rakentelemaan radioita ja laitteita. Itse rakentelen antenneja ja joitain yksinkertaisia apulaitteita. Olen tosin tehnyt radionkin. Täällä minulla on mukana asuntovaunussa oleva radioasema, Juutilainen sanoo.

Juutilaisen harrastukseen kuuluu myös vanhojen radiolaitteiden keräily. Mukanaan Viialan leirillä hänellä oli vanha Mobiran matkapuhelin, jolla on painoa noin kahdeksan kiloa.

- Tämä on ollut alunperin jossain aura-autossa tai vastaavassa. Olen vaihtanut tähän pari osaa ja säätänyt sen radioamatööritaajuuksille. Siinä meni sellainen tunti, että sain muutettua tämän radioamatöörilaitteeksi. Tällä saa yhteyden esimerkiksi Hämeenlinnan toistimeen ja sitä kautta Etelä-Suomeen, Juutilainen kuvailee.

Petri Juutilainen suoritti radioamatöörien pätevyystutkinnon vuonna 2014.

Kutsumerkki tatuoituna takaraivoon

Akaalainen **Rami Stenman** kertoo olevansa kiinnostunut lähinnä satelliittiyhteyksistä.

- Lisäksi kuuntelen avaruusluotaimia ja haen telemetriatietoja. Tämän harrastuksen hienoja puolia on muun muassa se, että tässä pääsee noukkimaan kaikenlaisia tietoja taivaalta, Stenman toteaa. Stenman ja hänen radioamatöörinkeräjänsä **Martti Stenius** asuvat lähekkäin toisiaan, mutta jutellessaan radiolaitteilla satelliitin kautta yhteys voi kulkea jopa pari tuhatta kilometriä.

- Se satelliitti voi olla vaikkapa Grönlannin yllä. Tällaiset ovat hauskoja kokeiluja ja testauksia, Stenman kertoo. Sekä Stenius että Stenman harrastavat myös laitteiden rakentelua. Stenius kertoo tekevänsä antenneja ja

Petri Juutilaisella oli mukanaan matkailuvaunussa kulkeva radioasema.

Stenman muun muassa ohjainlaitteita ja tietokoneohjelmia. Miesten mukaan radioamatööri toimintaan pääsee mukaan pienelläkin satsauksella.

-Pieni käsikapula Kiinasta tilattuna maksaa noin kaksi kymppiä. Sillä pääsee Tampereen toistimelle, jonka kautta pystyy puhumaan noin 20– 50 kilometrin päähän, Stenius toteaa.

Stenmanin mukaan aivan kuka tahansa ei voi ryhtyä radioamatööriksi, sillä toimintaan tarvitaan pätevyystutkinnon suorittaminen ja Viestintäviraston myöntämä lupa. Piraatit jäävät nopeasti kiinni harrastajien omavalvonnan kautta. Luvan myötä kukin radioamatööri saa oman kutsumerkin. Martti Steniuksen kutsumerkki on OH1ON.

– Se on vähän niin kuin ”ohi on”. Kolme päivää sen jälkeen kun olin saanut kutsumerkkini, annoin tatuoida sen takaraivooni. Kun minulla ei päässä pysy mikään, niin ainakin kutsumerkki pysyy, Stenius nauraa.

Petri Juutilaisen matkailuvaunuun sijoitetun radioaseman sydän sijaitsee penkin sisällä. noin kahdeksan kiloa. Akaasta koettivat ottaa yhteyttä radioamatöörien satelliittiin.

Rami Stenman (vas.) ja Martti Stenius testailevat luuppiantennia, jolla voidaan jäljittää muun muassa erilaisia häiriölähteitä.